

Rătăcirile nocturne

Emaanastasia

Rătăcirile nocturne

Azi clipele curgând agale
Ne duc tăcerile pe grui
Când nopțile adorm egale
Și zilele bat din călcâi.

Iar rătăcirile nocturne
Se scutură-n lacrima ta
Cu timpurile taciturne
Când clipa avea grija sa.

Căci, clipa cu tristeți pe față
A răsărit pentru apus
Trecând prin bruma ei de viață
Și-a rupt tăcerea și s-a dus.

Dar a erupt cu luna nouă
Și-a plâns o clipă-n casa mea,
Iar soarele s-a scurs în rouă
Pe raza viselor de nea.

Pe rătăciri mai stau și-acuma
Nestinse licăriri de dor,
Iar pe iubirea mea stă bruma
Ce s-a topit pentru decor.

Perpetuă tăcerea asta
S-a strâns în amintirea grea,
Dar plâng și eu acum și basta
Voi răsări mugur pe-o stea.

Cu mâna goală voi culege
Petalele vieții ușor
Și pentru cine nu-nțelege
Voi fi în visul său decor.

Nemărginirea voi străpunge
Cu aura în plin destin
Atunci când lacrima de sânge
În ochi de cer am să o țin.

Și fug din vis cu rătăcirea

Ce peste vise mi s-a-ntins
Când încă mai purtam simțirea
În sufletul iubirii stins.

Dar astăzi, mai culeg o dată
Din palma ta, trei sărutări,
Și las în inima de fată;
Iubirea noastră-n mii de stări.